

Нинослав Митровић
ЦРНИ ПУПОЉАК

Нинослав Митровић
ЦРНИ ПУПОЉАК

Издавач: Имприматур д.о.о.

За издавача: Борис Максимовић

Лектура: Соња Леро Максимовић

Дизајн корица: Дамир Омић

Графичка припрема: Соња Леро Максимовић

Штампа: Бина д.о.о.

За штампарију: Младен Спасојевић

Тираж: 300

Година: 2019.

ISBN: 978-99976-776-0-0

Нинослав
Митровић

ЦРНИ
ПУПОЉАК

ПРВИ ДИО

УГАСИЛА ЈЕ ПЛАСТИЧНИ радио-будилник што се дрмусао на прастаром фрижидеру и у плави емајлирани лончић на штедњаку додала шећер на врху кашичице, тек да ублажи горчину кафе. Кувала је једну шољу мање него иначе, јер јој се цијело пријеподне жгаравица попут длакавог клупка пењала под грло.

За све то вријеме, док је спуштала шољице из комоде и стављала их на тацну, из дневне собе ју је у стопу пратио поглед. Осјетила га је забоденог у потиљак, попут ситних ледених иглица. Трудила се да не обраћа пажњу на језу која јој се притом спуштала низ знојем орошену кичму. Крајичком ока ипак није могла да не види како њихова гошћа не гледа ни у колаче на тањиру пред собом, нити обраћа пажњу на цвркутави глас њене мајке. Упоран поглед дубоких црних очију почивао је на сваком милиметру њеног тијела, које се кретало тромо кроз трпезарију и кухињу. Нарочито на стомаку, гдје је већ осам мјесеци носила бебу.

Рука јој задрхта и мало се кафе из обијеног старог лончића просу на радну површину, умјесто у шољу са чивитним орнаментима, извађену из јединог нераспареног комплета у кући, који је изношен само кад имају госте.

Док је спуштала послужавник с кафом на сто у дневној соби, поглед јој се накратко укрсти са гошћиним. Пламен прикривене жеље којим су те као ноћ црне очи без зјеница одгоријевале натјера је да поново задрхти и окрене главу. Чак и ти ријетки тренуци кад би гошћу овлаш очешала по-

гледом били су довољни да упамти сваки детаљ на том одбојном лицу.

Није могла имати више од педесет. Кожа јој је била запуштена и сјајна од сивог и масног зноја, препуна тамних крупних пора. Углове танких бескрвних усана постављених високо, тик испод оштрог носа, извијао је чудан и одсутан смијешак. Снажна, кошчата вилица била је својствена неком ко пати од гигантизма, али њихова гошћа, иако плећата и крупна, била је просјечне висине.

Носила је увијек исту неугледну сукњу смеђе боје и сако чија је антрацит боја од ношења изблиједјела у зеленкасту, осим на оковратнику, увоштеном и тамном од масних испуцалих крајева косе црне попут гаврановог пера, што је равно подсјечена падала на гошћина обла и широка рамена.

Ваздух је око себе кужила некаквим животињским задахом, налик на сирово месо које предуго стоји на топлом у кланици. Чворноватим прстима је у крилу стезала велику торбу, од које се није раздвајала. Анђелу је подсјећала на чудесну Спорт Били торбу у коју је могло стати све, од пилаула за психозу до окрвављеног ножа.

Гошћа је ћутала и нетремице гледала у своју младу домаћицу не обраћајући пажњу на њену мајку, која није престајала да чаврља. Тамна, чудна жена није била од рјечите сорте. Ако би нешто повремено и одговорила, Анђела ни да јој живот зависи од тога не би могла поновити шта је то било. Једино су јој се гошћина тихо промумљана питања о томе како јој протиче трудноћа урезала у памћење. Нарочито гошћино занимање за то како трудница спава, од чега би Анђелу сву прожели жмарци, јер јој је у задње вријеме на сан долазила баш она. Видјела би Анђела гошћу често, замрше-

на у нити полусна, како стоји поред њеног кревета као тиха сјена у углу собе и посматра је тим својим језивим погледом.

„Има урокљиве очи”, рекла је поново мајци док је прала суђе, кад су гошћу, након њеног готово ритуалног задржавања на кућном прагу, коначно отпратили.

„Шта?”, мајка би се на те ријечи сваки пут пренула као иза сна.

„Не свиђа ми се што нам долази у кућу, рекла сам ти то већ. Нешто с њом није како треба. Вољела бих да је више не зовеш.”

„Већ смо разговарале о томе”, румен обли мајчине образе, а тањир у њеним рукама звецну о други од љутитог дрхтаја. „Како да неког тек тако отјерам с прага, реци ми, молим те?”

„Лако, не видим зашто би то било тако тешко”, срџба сад пређе на Анђелу. „Ни она тебе никад не зове код себе. А стално долази код нас. Не знаш ни гдје живи.”

„О, какву то генерацију подижемо? Само на себе мислите.”

„Да, нисмо ни налик на вас, узорну омладину која је дизала земљу из пепела и блата.”

Мајчини образи су се и даље жарили, али љутњу је на њеном лицу замијенила туга.

„Извини, мајко”, Анђела је загрли и спусти образ на њено раме. „Само ме чини нервозном. Шта уопште знаш о њој осим да се зове Сенка?”

Мајка уздахну и обриса руке о кецељу.

„Знам да је мало чудна, али живот је није мазио. Рано је остала удовица. Муж јој је био пружни радник. Страдао у некој стравичној несрећи. Зато је мало попустила са живцима. Живи од његове пензије, који километар од нас. Није она лоша жена, само је кроз свашта прошла.”

„Ниси добротворна установа, мајко”, рече тихо Анђела, покушавајући опет да скрене воду на свој млин.

„Севап је помоћи, макар и овако”, мајчине очи заискрише. „Ти би, у твом стању, то требало боље да знаш.”

Расправа се ту завршила и нису је више начињали, чак ни кад се из друге смјене вратио Анђелин отац, који честу гошћу такође није волио, али никад није ништа рекао против ње. Он није био од оних мушкараца који устројавају кућу, осим што у њој повремено замијене сијалицу, осигурач или гумицу на дотрајалој чесми.

Њен отац је због природе посла углавном био одсутан, чак и кад је био у кући. Њеној мајци се никад није мијешао у избор хобија или друштва, па ни кад је у питању била Сенка. Кад би се ова појавила, фркнуо би себи у браду и попут старог накостијешеног мачка изашао из куће, запутивши се у башту да по њој нешто прочепрка или у хладнијим данима до мјесне заједнице на партију ремија са друштвом.

Због свог помирљивог и флегматичног приступа свему, није био погодан савезник који би Анђели помогао да се ријешу све чешћег присуства ове чудне жене у њиховом дому. А ни однос између њих двоје није више био исти откако је Анђела затрудњела с Феликсом, сином јединцем мајке Аустријанке и нашег гастарбајтера и самопрокламованог дисидента, који се након развода вратио у земљу сам, без жене и сина.

Феликс је након изненадне очеве смрти стигао овамо због оставинске расправе, али је остао нешто дуже, привучен непосредношћу и ноћним животом њему туђег и егзотичног свијета. Младој

Анђели, тек изашлој из средње школе, био је призор који ју је подједнако узбуђивао и онеспокојавао и у глави остављао потпуни неред, који је она покушавала да пресложи у какав-такав смислен образац, док је ноћима под собом у слатком грчу стезала јастук, неспособна да усни и с лица скине осмијех.

Имала је до тада симпатије, али оне су биле управо то и ништа више од тога. Тек понеки траљав пољубац и држање за руку. Несвикла на пажњу коју јој је Феликс свакодневно указивао, брзо је изгубила чврсто тло под ногама и компас који ју је до тада водио кроз живот.

Виђали су се у граду, на њено инсистирање, јер у селу званом предграђе гдје је живјела свако је знао све. На то младић није имао примједбу. Кафићи, биоскоп, паркови, концерти, понекад ресторан крај ријеке и коначно његова изнајмљена собица у поткровљу, којој се Анђела дуго опирала, желећи прво да се права љубав докаже.

А њен је главни свједок био Феликс, који је слатким ријечима брисао сумње и њежним додирима гурао Анђелу у вртоглави понор. Није тада било ничега што је жељела више од даха његовог ознојеног тијела док се ковитлају и преплићу у оном часу кад нема ни дана ни ноћи и кад вишак ријечи умара.

Заборавила је тада и родитеље и кућерак у ком је живјела и тек уписан факултет, који је требало да јој буде карта за бијег. Али више није знала куд би то бјежала. Куд год би сад кренула, само се једном мјесту враћала. Феликсовом чврстом наручју.

Виђали су се тако мјесецима. Он је одлазио и враћао се таман кад жеља за њим постане неиздржљива. Пред крај марта је морао да оде накрат-

ко из земље, да обиђе болесну мајку, а Анђела је почела да повраћа. Кривила је покварене хреновке из киоска које је дан раније појела на паузи између предавања. Није сумњала у ту дијагнозу, све до једног неуобичајено топлог дана кад се вратила из града и за столом испред још неолистале лозе крај куће затекла мајку како сједи с неком женом.

Та ју је жена чудно посматрала. Халапљиво је била ријеч које се Анђела тек касније досјетила. Чудно се осмјехивала, стежући у рукама превелику црну кожну торбу. Мајка је представила рекавши да се зове Сенка, прије него што је устала да отјера пилиће из баште.

Кад је остала насамо с Анђелом, гошћа је проговорила тихим, нестварним гласом, који као да је истовремено допирао из уста, носа и очију.

„Живот је у теби”, било је све што је рекла.

Анђела је осјетила како јој дрхтави таласи струје кроз удове. Стајала је нијема пред гошћом, борећи се да у глави смисли одговор.

Тишину је прекинула мајка, али и она је брзо заћутала, видјевши збуњеност на лицу своје кћери. Гошћа је тада полагаано устала уз изговор да мора да крене. Захвалила је мајци прије него што се опет окренула Анђели, коју обузе дрхтавица од погледа и слутње да ће та жена поновити исто пред мајком.

„Драго ми је што сам те упознала”, било је све што је рекла прије него што је хитрим, некако дрвеним кораком изашла кроз капију.

Чим је гошћа отишла, Анђели се мучнина попе у грло. Потрчала је у кућу, остављајући збуњену мајку за собом. Повраћање које је потрајало до сутона правдала је поквареним стомаком иако ју је слутња од гошћиних ријечи држала до касно у ноћ, не дајући јој да заспи.

Два теста која је кришом купила сутрадан, потврдила су ту слутњу. Сједила је у тоалету факултета, уплаканих образа подбочених међу дланове. С предавања је отишла раније, ходајући потпуно сметена градским улицама. За њом су трубили бијесни возачи што су били принуђени да нагло укоче пред дјевојком која је, не пазећи на свјетлосне сигнале истрчавала пред аутомобиле. Она их није чула. Није чула ништа од махнитог роја који јој је зујао у глави. Тражила је Феликса неколико пута, али ниједном га није нашла у стану. Ходала је тамним, вртоглавим сокацима старог дијела града, одгађајући повратак кући и успут се рјешавајући оба доказа да нови живот расте у њој.

Око три сата послје подне, поново је закуцала на Феликсова врата. Овај пут га је пронашла, неспремног да прихвати вијести које му је пре-нијела.

Ћутао је пола сата, гасећи једну цигарету за другом у препуној пепељари на неуредном, замазаном столу. Анђела је гледала у згужвану одјећу нехајно одбачену на кауч, комаде хране на непосремљеној радној површини у кухињи и пешкире разбацане по поду њиховог љубавног гнијезда, које је одједном изгубило онај ружичасти, паперјасти сјај. Први пут је видјела колико је сива и неуредна постељина у којој се толико пута препуштала њему, оцу свог будућег дјетета. А он је ћутао и пушио.

„Треба то да ријешеш”, проговорио је коначно промуклим гласом. „Ја ћу све средити.”

„Шта ћеш средити?”

„Платићу за то”, замуцкивао је. „Знаш већ.”

„Не знам”, благо повишен Анђелин глас је подхртавао. „Желим да ми ти то кажеш.”

Феликс устаде и крену да јој спусти руке на рамена, али она устукну и рукавом обриса лице.

„Ово што се дешава између нас је дивно”, рече он, „али ја једноставно не могу себи дозволити такву врсту обавезе. Не сад.”

Анђела је ћутала гледајући одсутно у неку тачку у поду.

„Мораш то ријешити. Не можеш упропастити и мој и свој живот. Толико је тога још пред нама.”

Нешто хладно и оштро ју је додирнуло испод груди.

„То чега желиш да се ријешим је беба. Наша беба”, рекла је тихо, гледајући га право у очи.

Феликс је стајао, блијед, усана стиснутих у равну линију. У очима му је видјела страх.

„Не можеш ми то урадити”, проциједи.

Анђела на то није ништа одговорила. Узела је торбицу са столице и без ријечи изашла из стана. За собом је остављала своју љубав, огољену до суштине. Оно што јој је гријало срце била је само искра хладне свјетлости. Нијема и слабашна сјена привида. Феликса више никад није видјела.

Наредних седмица је сваки дан у повратку с предавања пролазила поред зграде с потамњелом и оронулом жутом фасадом. У џепу је носила сав свој новац уштеђен за музичку линију и нове фармерке. Водила је свакодневну борбу с одлукама у којој није могла побједити. Несигурни, дрхтави кораци водили су је до улаза те тмурне зграде па би брзо побјегли назад, што даље од тог мјеста. У једном би тренутку бацала прошлост под ноге, лијући потом горке сузе због будућности у којој је видјела себе, другачију од оне каква је требало да постане. Два су пута била пред њом, оба подједнако горка.

Уторак је био дан када је отворила врата и ушла у зграду. Цијело пријеподне је росила киша, која јој се циједила из косе, правећи локву око њених ципела, с којих Анђела није скидала поглед док је у тмурном ходнику чекала да је прозову. Сестра с вертикалним линијама од мрштења изнад усне рекла јој је да ће је доктор брзо примити. У соби која је мирисала на асепсол и дуван, видјевши је тако покислу, он није питао за разлог њене одлуке. Рекао јој је да дође за два дана.

Тај је дан освануо сунчанији, али у њој је и даље ромињала киша. Била је присутна на предавању само именом, замоливши колеге да га упишу у свеску бордо корица која је кружила по амфитеатру. Тијелом је била у чекаоници, заједно с још једном дјевојком која је сједила на другом крају, прекопута ње. Али не и духом.

Мисли су јој лутале, немирно, баш као и поглед који се није заустављао ниједног трена, док је кружио од врхова ципела, преко пода, до прстију побијељелих зглобова, које је преплитала и кршила у крилу.

Сестра ће изаћи и прозвати њено име. Ући ће у хладну, бијелу собу. Ставити ноге на постоља. Доктор ће леденим металним инструментом извадити из ње оно што се испријечило између Феликсове и њене среће. Оно што је замутило хоризонт, не допуштајући јој да јасно види себе ни дан унапријед. Оно што јој је одузело контролу над властитим животом. То. Њену бебу. Сам живот.

Стресла се покушавајући да збаци трнце с потиљка. Врпољила се на клупи. Вјештачка кожа сунчане боје зашкрипала је под њом, влажна од зноја. Чула је кораке и глас иза врата. Видјела сјенку на поду испод њих. Задрхтала и замало заплакала кад се квака помјерила.

Испред куће је нашла мајку како купи веш да предухитри сумрак, који је поново доносио кишу. На њено забринуто питање гдје је досад, Анђела бризну у плач. Гушила се у сузама у мајчином наручју, не успијевајући да изустити ни ријеч.

„Трудна сам”, коначно је прошаптала између јецаја.

Умјесто да је чвршће загрли, мајка се одмакну од Анђеле и длановима пређе преко сукње, као да с њих брише трагове њеног присуства.

„Мајко”, завапи Анђела бришући сузе.

Мајчине очи су гледале кроз њу. Њено бескрвно лице се растапало у очају. Кршила је руке, па њима поново прелазила преко плетеног прслука и сукње спорим компулсивним покретима, као да је онечишћена. Није прозборила ни ријеч током тог бизарног ритуала, већ се само одједном окренула и утрчала у кућу.

Анђела је ушла за њом, нашавши је како рида на каучу у дневној соби.

„Мајко...”

„Срамоту нам наносиш”, проговорила је непрекидано кроз сузе. „Шта ће комшије рећи? Копиле да родиш.”

„Увијек је било важно шта други кажу, зар не, мајко?”

„Срамота”, шиштала је мајка клатећи се напријед-назад, обгрљена рукама.

„Уосталом, то је копиле твоје унуче. Твоја крв. Родићу га па нек прича ко шта хоће.”

„Нећеш”, врисну мајка. „Не у овој кући!”

Над отвореним кофером је провела сате, немајући снаге да у њега спакује ишта од својих ствари. Из собе је изашла тек кад се из смјене вратио отац. Ништа му нису рекле, али подбули колутови испод Анђелиних очију и блиједа мајчина маска умјесто лица говорили су му да нешто није како

треба. Није се волио мијешати у женске работе, па је оћутао.

„Родиће копиле. У овој кући”, мајка је коначно проговорила, док је отац устима приносио кашичу чорбе.

Он је погледао прво у кћерку, па у жену, након чега му у образе удари тамна боја. Почео се хватати за већ откопчан оковратник и развлагати га, тражећи ваздух. Њих двије вриснуше. Отац устаде од стола, тетурајући се, оборивши столицу под собом. Повуче стољњак, с кога уз звекет и ломљаву на под падоше тањир, есцајг и шерпа.

Све вријеме се држећи за крагну, отац одбауља из куће и крену ка шупи. Под кровом је нешто пипкао и тражио, дишући сипљиво. Испод греде је извукао кутију цигарета, ту остављену прије нешто више од петнаест мјесеци, кад је посљедњи пут запалио из ње.

Гледале су га, Анђела с прозора, а мајка с врата, наслоњеног на дрво јабуке и обавијеног димом, који је увлачио у себе као да му живот зависи од тога.

Кад се вратио у кућу, подигао је преврнуту столицу с пода и сјео на њу. Прошао је руком кроз просиједу косу зачешљану према тјемени.

„Нека роди”, рекао је промукло, не гледајући ни у жену ни у кћерку, већ у своје испреплетене жуљевите прсте.

На његове ријечи, мајка удари у плач. Анђела крену ка оцу с намјером да га загрли, али на пола пута застаде. Док га је гледала онако мрког и сломљеног, и њој сузе облише образе. Иако ју је овим шкртим гестом подржао, његов и Анђелин однос од тог дана више није био исти.

Мајка је, оставши без подршке свог животног сапутника, наставила сама тражити рјешење за кћеркин проблем.

„Има та жена, траварка, горе у Јагушнику”, почињала би изокола кад би остала насамо с Анђелом. „Прави добре чајеве. Диљкашићки је помогла с цистама, Чопурићки онда кад јој је мали имао бронхитис. Она би могла да ти направи неку мјешавину. То се, знаш, може и тако средити.”

„Не треба ништа да сређујем, мајко.”

„Млада си, рађаћеш још. Тек си факултет уписала. Зашто да због овога себи упропастиш живот?”

Мајчино је наговарање трајало наредне двије седмице. Готово сваки дан је помињала траварку и њену мјешавину која брзо и уз мало непријатности може ствари вратити на почетак. Као време-плов, у онај дан кад је имала кћерку коју живот тек чека, чисту и невину као суза, без копилета у себи.

„Помири се с тим, мајко, родићу.”

Анђела се надала да ће вријеме мајци донијети помирење с њеним избором. Мајка је заиста престала помињати одлазак у Јагушник, али би сваког дана, у доба кад сјене предвечерја отпужу ка капији, сјела на кауч и почела да се дури у плетиво. Уздисала је тихо притом и гледала у Анђелу помало тугаљивим, молећивим погледом, као да од ње ишчекује другачији одговор и признање да јој је мајка све вријеме била у праву. Није јој Анђела могла приговорити због тога.

Још откако је силом прилика млађој браћи и сестрама одмијенила рано упокојене родитеље, њена је мајка животарила у грчу, угађајући углавном другима. Себе је из властитог живота истиснула у сјену и заклон, гдје је, без потреба и жеља, таворила цијели свој вијек. Страх шта ће рећи други држао ју је подаље од туђих очију и уста.

Анђела је донекле разумјела. Ово што се десило разлијеће попут вихора сламнати кров тог

скровишта и изложити њену мајку гомили злурадих погледа, ријечи и мисли. Саосјећала је с њом, али исто тако жељела да се избори за нови живот који је растао у њој. Сваки дан је жеља да га донесе на свијет била све јача, ма колико тај свијет наopak и злобан био.

Надала се да ће и мајка прихватити тај нови живот једном кад га узме у руке и први пут чује његов гугут. Док не дочека тај дан, Анђела је била задовољна и тиме што је мајка престала да у њено име планира и рјешава њене проблеме.

Своју муку је мајка дијелила једино са Сенком, која је наставила долазити у њихов дом често, никад исти дан, али сваки пут у вријеме када је и Анђела била код куће.

Појава црне жене би Анђелу увијек дубоко и необјашњиво узнемирила. Било је нешто у начину на који би се ова одједном указала на прилазу кући, без најаве и без гласа, као једанпут кад је Анђела купила веш испред куће. Пустим сокаком изван њихове капије у једном је тренутку само вјетар витлао прашину. Кад је трен касније Анђела скинула чаршав с конопца, угледала је Сенку, како попут авети стоји на капији и посматра је својим језивим очима.

Из тог је разлога то вријеме кад би их гошћа посјећивала Анђела радије проводила осамљена у свом собичку. И тада је, иако заклоњена од погледа, готово могла осјетити њено присуство кроз трошни зид који их је раздвајао. Налик на еманацију која свом тежином притиска трошну грађевину и у Анђели изазива жмарце и мучнину, другачију од оне јутарње, с којом се свакодневно суочавала.

Понекад би након предавања намјерно остала дуже у граду, само да избјегне сусрет с језивом го-

шћом. Дуго би обилазила излоге, сједила у парку до у сумрак, понекад отишла сама у биоскоп, да би се тек посљедњим аутобусом запутила кући. Ипак, и поред свег тог труда да је избјегне, често би по повратку затекла Сенку како сједи на каучу у дневној соби, стрпљиво, као да само њу ишчекује.

Анђела је све више била сигурна у оно што је дубоко у себи слутила већ неко вријеме. Сенка је у њихову кућу долазила због ње.

Ове нежељене посјете су јој почеле утицати и на снове, који су били све кошмарнији и све више исцрпљујући. Од када је почела осјећати бебине покрете у себи, примијетила је да Сенкини доласци утичу и на њихов ритам. Кад је ова била у кући, беба би се умирила, понекад толико да би Анђелу хватала паника због тога. Ноћу би, нарочито кад су Анђелу мучили кошмари, беба живнула. Мрдала се и ритала, понекад и сатима, све док Анђели не крену сузе од бола.

Понекад би се посјете прориједиле и све би се накратко вратило у устаљен колосијек. Боље је спавала, имала је срећене мисли, радовала се будућности са својом бебом. Међутим, чим би Сенка ушла у двориште и покуцала на врата, тако би се некаква тмуша опет спуштала на кућерак и на Анђелине мисли.

Покушала је неколико пута да разговара с мајком о свему томе, али од ње није било помоћи. Дјеловала је одсутна и често веома раздражљива, нарочито онда кад би Анђела поменула како не жели да их Сенка више посјећује. Растезале су ту расправу данима и мјесецима. Мајка би увијек бранила своју гошћу, често као омађијана.

Помислила је Анђела да је управо то разлог за овакво мајчино понашање. Гошћа је можда била једна од оних особа које посежу за мађијом како

би једне придобиле, а другима напакостиле из само њима знаних разлога. Било је ту мноштво знакова који су указивали на то.

Све кокошке су им за једну ноћ поцркале, источни зид куће напукао, а у башти им се те године све спарушило и свенуло. Свих шест родних шљива испод куће у седам дана се сасушило, излучивши претходно силу смоле из себе, а потом и некакве црне погани која је, све док није истекла из сасушених стабала, привлачила ројеве стршљенова и зунзара.

Анђела је за све то кривила Сенку. Било је у томе и неке неразумности, али Анђела већ неко вријеме није била способна да размишља бистро и за све што се дешавало пронађе природан узрок. Нарочито када је један дан у цвијетњаку поред темеља куће пронашла кокошје јаје, а мало даље од њега и друго, иако властите кокошке нису имали већ неко вријеме.

Ти су је симболи још више слудили и претравили. Чула је већ како се уз помоћ јаја, конца и других реквизита другима наноси зло из освете, или чешће из чисте обијести. Кроз главу је претотавала могуће разлоге зашто би Сенка могла имати нешто против њене породице. Из куће је узела салвету и на њу пажљиво ставила оба јајета, пазећи да их не додирне голом руком, и кренула ка ђубришту иза шупе. Тамо је нашла оца, загладаног у живу ограду која их је одвајала од улице. Кад је угледао смотуљак у њеним рукама, упитно је подигао обрве.

„И ти си нашла јаја?“

„Сенка их оставила да нам врача“, изустила је тихо.

Очеве образе обли румен. Изгледао је збуњено, а онда се тихо насмија.